

2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: czy dla powstania prawa analogicznie do art. 6, art. 7 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 decydujące jest, że dobrowolny i samodzielny wybór transportu zastępczego za pośrednictwem innego przewoźnika lotniczego następuje w momencie, w którym opóźnienie w każdym razie wynosi już pięć godzin zgodnie z art. 6 ust. 1 lit. c) iii), art. 8 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 261/2006?

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91, Dz.U. L 46, s. 1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht (Niemcy) w dniu 5 września 2013 r. — Eintragungsausschuss bei der Bayerischen Architektenkammer przeciwko Hansowi Angererowi

(Sprawa C-477/13)

(2013/C 344/79)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca rewizję: Eintragungsausschuss bei der Bayerischen Architektenkammer

Druga strona postępowania: Hans Angerer

Pytania prejudycjalne

- 1) a) Czy „przyczyny szczególne i wyjątkowe” w rozumieniu art. 10 dyrektywy (¹) to okoliczności zdefiniowane w wymienionych następnie grupach przypadków [lit. a)–g)], czy dodatkowo do tych okoliczności muszą zachodzić „przyczyny szczególne i wyjątkowe”, dla których wnioskodawca nie spełnia warunków przewidzianych w rozdziałach II i III tytułu III dyrektywy?
- b) Jakiej natury muszą być owe „przyczyny szczególne i wyjątkowe” w drugim wymienionym przypadku? Czy muszą to być przyczyny osobiste — na przykład wynikające z indywidualnego życiorysu — dla których migrant wyjątkowo nie spełnia warunków automatycznego uznania jego wykształcenia na mocy rozdziału III tytułu III dyrektywy?
- 2) a) Czy pojęcie architekta w rozumieniu art. 10 lit. c) dyrektywy zakłada, że migrant w rodzimym państwie członkowskim wykonywał lub po zakończeniu kształcenia byłby mógł wykonywać poza czynnościami technicznymi z zakresu planowania i nadzoru budowlanego oraz wykonania obiektów budowlanych także czynności dotyczące projektowania artystycznego, planowania przestrzeni miejskiej, zarządzania oraz ewentualnie ochrony zabytków, a jeśli tak, to w jakim zakresie?

b) Czy pojęcie architekta w rozumieniu art. 10 lit. c) dyrektywy zakłada, że migrant posiada wykształcenie na poziomie studiów wyższych, którego zasadniczym przedmiotem jest architektura w tym znaczeniu, że poza technicznymi kwestiami planowania i nadzoru budowlanego oraz wykonania obiektów budowlanych obejmuje ona kwestie planowania artystycznego, planowania przestrzeni miejskiej, zarządzania oraz ewentualnie ochrony zabytków, a jeśli tak, to w jakim zakresie?

c) (i) Czy udzielenie odpowiedzi na pytania a) i b) zależne jest od tego, w jaki sposób zazwyczaj używa się tytułu zawodowego „architekta” w innych państwach członkowskich (art. 48 ust. 1 dyrektywy);

(ii) lub czy wystarczające jest ustalenie, w jaki sposób zazwyczaj używa się tytułu zawodowego „architekta” w rodzimym państwie członkowskim oraz w przyjmującym państwie członkowskim;

(iii) lub czy zakres czynności zazwyczaj związanych na obszarze Unii Europejskiej z pojęciem architekta można wywieść z art. 46 ust. 1 akapit drugi dyrektywy?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/36/WE z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych (Dz.U. L 255, s. 22).

Skarga wniesiona w dniu 6 września 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-479/13)

(2013/C 344/80)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Dintilhac i C. Soulay, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Francuska

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że stosując obniżoną stawkę podatku VAT do książek cyfrowych (lub elektronicznych), Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 96 i 98 dyrektywy VAT (¹) w związku z załącznikami II i III do tej dyrektywy oraz jej rozporządzeniem wykonawczym (²);
- obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja podnosi jeden zarzut na poparcie swojej skargi, dotyczący nieprzestrzegania przepisów dyrektywy VAT w przepisach krajowych, nakładających obniżoną stawkę 7 % od dnia 1 stycznia 2012 r., a następnie stawkę 5,5 % od dnia 1 stycznia 2013 r. na dostawy książek elektronicznych.

Komisja podnosi, że zgodnie z art. 98 ust. 2 akapit pierwszy dyrektywy VAT stawki obniżone podatku VAT mają zastosowanie wyłącznie do dostaw towarów i świadczenia usług, których kategorie są określone w załączniku III do tej dyrektywy. Tymczasem w kategorii 6 załącznika III do dyrektywy VAT nie ma mowy o tym, że dostawy książek cyfrowych mogą podlegać obniżonej stawce VAT. Komisja wnioskuje z tego, że dostawy książek elektronicznych muszą być zatem objęte podstawową stawką VAT zgodnie z art. 96 dyrektywy VAT. Potwierdza to również zdaniem Komisji art. 98 ust. 2 akapit drugi, wyraźnie wykluczający objęcie obniżonymi stawkami VAT usług świadczonych drogą elektroniczną. Wreszcie, na poparcie swojej skargi Komisja podnosi, że Komitet ds. VAT jednogłośnie przyjął w dniu 9 lutego 2011 r. wytyczne, zgodnie z którymi obniżone stawki VAT nie mają zastosowania do książek elektronicznych.

(¹) Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1).

(²) Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 282/2011 z dnia 15 marca 2011 r. ustanawiające środki wykonawcze do dyrektywy VAT (Dz.U. L 77, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Okrazhen sad — Targovishte (Bułgaria) w dniu 9 września 2013 r. — Parva Investitsionna Banka AD, UniKredit Bulbank AD, Siyk Faundeysshan LLS przeciwko Ear Proparti Developmant — v nesastoyatelnost AD, syndykowi masy upadłości Ear Proparti Developmant — v nesastoyatelnost AD

(Sprawa C-488/13)

(2013/C 344/81)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Okrazhen sad — Targovishte

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Parva Investitsionna Banka AD, UniKredit Bulbank AD, Siyk Faundeysshan LLS

Strona pozwana: Ear Proparti Developmant — v nesastoyatelnost AD, syndyk masy upadłości Ear Proparti Developmant — v nesastoyatelnost AD

Pytania prejudycjalne

1) Jak należy interpretować kryterium bezsporności roszczenia pieniężnego podlegającego egzekucji w świetle motywu 1 i art. 1 rozporządzenia (WE) nr 1896/2006?

2) Czy w wypadkach, w których krajowe przepisy państwa członkowskiego Unii Europejskiej, na terytorium którego prowadzona jest egzekucja roszczenia pieniężnego, nie regulują, czy nakaz egzekucyjny ma zastosowanie do roszczenia pieniężnego w postępowaniu upadłościowym, które zostało wszczęte wobec osoby, z której majątku prowadzona jest egzekucja, ustanowiony w art. 2 ust. 2 lit. b) rozporządzenia zakaz należy interpretować ściśle i czy ma on obowiązywać tylko wobec podlegających egzekucji spornych roszczeń pieniężnych, czy też zakaz ten odnosi się również do podlegających egzekucji bezspornych roszczeń pieniężnych?

3) Czy art. 2 ust. 2 lit. b) rozporządzenia, zgodnie z którym nie ma ono zastosowania do spraw dotyczących upadłości, postępowania związanego z likwidacją niewypłacalnych spółek lub innych osób prawnych, postępowań pojedynczych, układow oraz innych analogicznych postępowań, należy interpretować w ten sposób, że ograniczenie to dotyczy tylko wszczęcia przywołanych postępowań, czy też ograniczenie to obejmuje również cały przebieg postępowań zgodnie z etapami postępowania przewidzianymi w krajowej regulacji danego państwa członkowskiego Unii Europejskiej?

4) Czy zgodnie z doktryną pierwszeństwa prawa wspólnotowego i w wypadku luki w krajowej regulacji państwa członkowskiego Unii Europejskiej sąd krajowy tego państwa członkowskiego, przed którym wszczęto postępowanie upadłościowe przeciwko osobie, z której majątku prowadzona jest egzekucja, może na podstawie motywu 10 i art. 26 rozporządzenia w drodze wykładni wydać wyrok odmienny i sprzeczny z podstawowymi zasadami rozporządzenia?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichts Berlin (Niemcy) w dniu 13 września 2013 r. — Mohamed Ali Ben Alaya przeciwko Bundesrepublik Deutschland

(Sprawa C-491/13)

(2013/C 344/82)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgerichts Berlin

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Mohamed Ali Ben Alaya

Strona pozwana: Bundesrepublik Deutschland